

عنوان مقاله:

سیر تحول فضای های باز و بسته در پلان خانه های مسکونی ایرانی در دوران معاصر (خانه های دزفول در دوران قاجار و پهلوی)

محل انتشار:

اولین کنفرانس سالانه بین المللی عمران، معماری و شهرسازی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

تورج جلیلی - استادراهنما دانشگاه آزاد ماهشهر

احمدرضا کابلی - عضو هیات علمی دانشگاه آزاد ماهشهر

الیاس کعبی - دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه آزاد ماهشهر

خلاصه مقاله:

معماری سنتی را می توان سرشار از مفاهیمی دانست که بر اساس سرهنگ، عقاید، مفید و بسیاری از مسایل دیگر به شکل کالبدی انسجام یافته و با توجه به نیازهای ساکنین شکل گرفته است. حیاط باب قرارگیری در مرکز خانه نقش بسزایی در تنظیم فعالیت ها، حریم ها و ارتباطات در معماری ایرانی ایفا می کند از این رو هدف این پژوهش بررسی سیر تحول معماری حیات و فضای باز مسکونی می باشد و سوالات تحقیق شامل: 1- دیدگاه و نگرش به حیات در مسکن سنتی دزفول به چه صورتی بوده است 2- الگوهای حیات بر اساس چه نیازهای شکل گرفته و چه ارتباطی با الگوهای کهن دارد 3- حیاط چه نقشی در انسجام فضای خانه های منطقه داشته است فرضیه تحقیق بر پایه این مطلب که فضاهای باز از گذشته به امروز بسیاری از کارکردهای قبلی خود را از دست داده است بیان شده. لذا با توجه به ماهیت تحقیق روش توصیفی - تهریدی استفاده شده است و 22 نمونه از خانه های معاصر به سود مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفته است. یافته های تحقیق حاکی از آنست که در سیر تحول الگوهای حیات مفاهیم با ارزشی مانند محرمیت و دورنگرایی، محور بندی، نورگیری و مسایل اقلیمی برخلاف اختصاص حدود نیمی از مساحت خانه به این تضاد در دوره پهلوی، کم رنگ تر شده است و به نوعی به دست آمده است. نتایج مطالعات نشان می دهد حیات در خانه های سنتی سه نقش فرهنگی - اقلیمی و محیطی، کالبدی و ساخت را ایفا می نمود به چه سبب جنون انسجام شکلی و محتوایی می گردید که در این سیر تحول انسجام محتوایی بیش از انسجام شکلی تحت تاثیر قرار گرفته است. از این رو به نظر می رسد در صورت توجه به هویت ایرانی - اسلامی و همچنین نیازهای انسانی می توان نقش انسجام دهنده فضاهای باز در معماری مسکونی حاضران احیا نمود.

کلمات کلیدی:

فضا، معماری معاصر، دزفول، معماری سنتی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/588263>

